

ligger Vidnesbyrd nok i Medbegjærelsen over Dispositioner over Statens Midler men at Meningen, naar jeg udtalte for Finantsudvalget, hvilke Dispositioner over Statskassens rentebærende Midler, der efter min Mening var fornuftig, aldrig nogensinde kunde være den, at jeg vilde forpligte mig til aldrig at gøre nogen Disposition i anden Retning derud over og navnlig ikke gjøre den Art af Dispositioner, som der her er Tale om. Den Parallel, som blev dragen imellem Randers-Grenaabanen og Laanet til St. Croix, passer meget godt, og netop det, som det ærede Medlem fremdrog om, hvor lidet den passede, og at denne Parallel kun kunde være en Spøg, stadfæster endmere dette. Det ærede Medlem udtalte, at det aldrig kunde være hans eller andre Forslagsstillers Mening ved at henwise St. Croix-Gjælden til Kassebeholdningen, at den skulde være at betragte som et let realisabelt Aktiiv. Det har heller aldrig været min Mening med Randers-Grenaabaneobligationerne, at det var let realisable Papirer; det fremgaar af hele Forhandlingen, og naar det ærede Medlem tilføjer, at Meningen var kun den, at det skulde henvises til Kassebeholdningen for, naar Pengene kom ind, saa at anbringe dem i let realisable Effekter, saa kunde samme Betragtning absolut gjøres gjældende med de 700,000 til Randers-Grenaabanen; jeg ser i Virkeligheden ikke, hvad Forskel der er paa Henviisning til Udredelse af Kassebeholdningen til St. Croix-Laanet og saa til Jernbanerne. Dette er iøvrigt ligegyldigt for Sagens Realitet. — Et Par Misforstaaelser af det ærede Medlem angaaende Jernbanesagen maa jeg desværre atter trætte det ærede Thing med. Det gjælder først og ikke mindst om det vildledende Indtryk, man faar, naar der stadigt udtales, at jeg henvendte mig til Finantsudvalget ifjor for at bevirke Laanet til Randers-Grenaabanen. Ærede Medlemmer af Finantsudvalget ville vist erindre den Udtalelse, hvormed jeg bragte det frem, nemlig at jeg kun nødig og nødtvungen bragte det frem, men ansaa mig forpligtet dertil, fordi et Andragende var rettet til mig, idet jeg ansaa det for uheldigt for Sagens Ordning i det Hele taget, at Spørgsmaalet om Laanets Givelse skulde komme frem. Det er altsaa høist uegentlig naar det siges, at jeg har henvendt mig til Finantsudvalget om dette Laan som en Sag, jeg ønskede, at Udvalget skulde gaa ind paa. Dernæst maa jeg bemærke, at Statskassen ingensinde har haft Udsigt til at kunne faae Banerne eller erhverve Banerne billigere end nu. Det er vel sandt, at det Minimum, som Selskabet har forpligtet sig til at selge Banerne for, er højere, end Auktionskjøbet vilde have været, indbefattet tillige Indløsningen af Materiel; det vilde have udgjort 1,170,000 Kr. mindst, medens nu Indløsningen vil være 1½ Million. — Gjælden med paaløbende Renter, altsaa

maaſte høist 1,600,000 Kr. —; men det maa erindres, at den Udsigt til at tilvinge sig Banen for den lavest mulige Pris, har man endnu fremdeles. Den ærede Ordſvrer for Finantsudvalget (Berg) har ikke været blind for, at den Eventualitet kunde indtræde, naar Banen gik til Tvangsauktion, at saa første Prioritetshaaver kjøbte den. Hvilken Pris vilde man saa have erhvervet den for? Det vilde nødtvungen have været disse 1,170,000 Kr., som den kunde være erhvervet for ifjor. Men Sagen er endda ikke ganske klar. Man kunde vel gennem Tvangsauktion have taget Banen ifjor for 1,170,000 Kr.; man kunde have faaet Banelegemet for 1 Million Kr., men saa skulde man kjøbe Materiellet særskilt af den, der eiede det, og det vilde have kostet ikke saa lidet mere end 170,000 Kr., saa at der var Sandsynlighed for, at Erhvervelsen af Banen med Materiel var kommen til langt at overſtige 1,170,000 Kr. — det er Forholdet. Det ærede Medlem synes at have en vis Forhærlighed for det Udtryk, at man ved den trufne Overenskomst har ladet de private Kautionister gaa ud, medens Forholdet ganske simpelt er det, at der ikke var nogensomhelst Middelet til at holde paa dem. Der er ikke nogen Forpligtelse for dem til at indtræde som Kautionister for en anden Gjæld end den, de en Gang have paataget sig. Hele Omordningen af Forholdet medførte Udstedelse af andre Obligationer med andre Prioriteter, og det er selvfølgelig, at den, der har tegnet sig som Selvfylbnerkautionist paa eet Gjældsbevis ikke er pligtig til og ikke kan tvinges til at tegne sig som lignende Kautionist paa et andet. Det er altsaa ingenlunde faaledes, at det har været et Moment med i Overenskomsten, at de private Garanter udtraadte, men det fulgte ligefrem med Nødvendighed af den hele Ordning, og da selvfølgelig det Spørgsmaal blev stillet til dem: Ville I ikke ogsaa for Fremtiden staa som Stødpude, saa svarede de: Nei, mange Tak, det have vi sandelig haft Nok af, og deri tror jeg ikke, at Nogen kan fortænke dem. Det Forhold, som jeg før angav, nemlig at Selvfylbnerkautionisterne i Virkeligheden kun toge Stødet af for den egentlige Kautionist, Amtraadet, er efter min Mening fuldstændig utvilsomt. Jeg har ikke hørt, at nogen Jurist har havt en afvigende Mening herom, hvormod jeg meget godt veed, at der har været andre juridiske Tvivl knyttede til disse forskellige Kautionsforpligtelser, men disse Tvivl gjaldt slet ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt Kautionisterne dækkede Selvfylbnerkautionisterne. — Den ſtedſe tilbagevendende Dabel imod Finantsministeren — eller jeg burde vel ſige: imod Regjeringen — fordi den ikke i forrige Samling henvendte sig til Rigsdagen om Kjøbet af Randers-Grenaabanen, synes mig at være noget uberegtiget og navnlig fra de ærede Medlemmers Side, som gennem Samtale i Finantsudvalget